

QUARESMA AMB LA MARE TERESA DE CALCUTA

SANTA DE LA MISERICÒRDIA

3 MISSIONERA DE LA CARITAT. CRIST EN ELS POBRES

Vaig sortir de Loreto vestint el **sari dels Pobres, de cotó blanc rivetat amb tres franges blaves**. Era la tela més pobra que vaig trobar. Vaig demanar al Pare Van Exem que em beneís i pregués perquè tingués valor per a completar el meu sacrifici. **Davant meu s'obria un abisme infinit que només podia salvar de la mà de Déu. La caritat no podia esperar.** Era el 16 agost 1948.

Necessitava un sostre per aixoplugar els abandonats. Així que vaig començar a buscar-lo. Vaig caminar i caminar sense parar fins defallir. Llavors **vaig comprendre millor el desànim, la desesperació dels Pobres, sempre a la recerca d'una mica d'aliment, de remei, d'alguna cosa... de tot!**

A l'hospital de Patna vaig fer un curs accelerat de pràctica sanitària amb les germanes Missioneres Mèdiques de la Sagrada Família. Havia d'estar preparada per poder entrar a les cases dels Pobres i curar els nens malalts.

1.- Els meus primers alumnes

La nostra primera escola va estar al parc de Montijhil, a l'ombra d'una prunera. El primer dia només van acudir uns cinc nens. Era el 21 desembre 1948: ho recordo molt bé. Jo estava asseguda en un tronc, sota l'arbre, i els nens al meu voltant. Si havia d'escriure alguna cosa, ho marcava amb un bastonet a terra, en un rectangle al voltant del qual estaven asseguts els meus alumnes. **Aviat el nombre d'alumnes es va multiplicar.**

Tot i que eren nens ja grandets, vaig començar ensenyant-los l'alfabet. No havien anat mai a l'escola, perquè no els volien enlloc. Entre d'altres coses, els hi vaig donar classes pràctiques d'higiene: els vaig haver de ensenyar a rentar-se.

Més tard vam poder aconseguir uns bancs. Mesos després, gràcies a un generós donatiu, vam llogar una habitació i la vam convertir en aula. Aviat vaig poder comptar amb l'ajuda d'**antigues alumnes meves, i d'algunes senyores de Calcuta**, que eren o havien estat professores del mateix col·legi.

2.- La revolució més difícil: la revolució de l'amor

Al març de 1949, precisament el dia de sant Josep, algú va trucar a la porta. Amb sorpresa, vaig veure davant meu la fràgil figura d'una de les meves alumnes del col·legi de Santa Maria de Loreto. Em va dir: «Mare, he vingut a quedar-me amb vostè.» «Serà una vida dura. Estàs preparada per afrontar-la?», li vaig preguntar. Em va contestar que sí i va entrar. Vaig donar gràcies al Senyor: **«Oh Jesús, que bo ets! Ets Tu qui me les envies . Gràcies, Senyor , per la teva bondat!»**

Mesos després, anaven arribant noies joves, d'una en una. Volien donar-ho tot a Déu, i volien fer-ho de seguida. Es desfeien amb alegria dels seus valuosos saris de casta, per canviar-los pel nostre humil vestit. Venien amb consciència plena de les dificultats que els hi esperaven. **La paraula per a definir el seu gest és revolució. La més gran i més difícil de totes: la revolució de l'amor.**

3.- Missatgeres de l'amor de Crist

Des d'aleshores no han deixat d'arribar joves de totes les parts del món. Tenim centenars de meravelloses vocacions. El Sant Pare Pius XII va aprovar la congregació de les Missioneres de la Caritat. La

nostra autorització va arribar de Roma el 7 d'octubre de 1950, festa de la Mare de Déu del Roser. He de dir que **no vaig ser jo qui va escollir el nom de Missioneres de la Caritat. Estava implícita en la crida.**

El nostre hàbit és blanc, que és el color dels Pobres a l'Índia. Té franges blaves que indiquen la nostra consagració a Maria, un cinturó d'esparg, símbol de la puresa angelical; una creu de fusta, símbol del nostre amor a Crist, i les sandàlies per la nostra lliure opció de vida

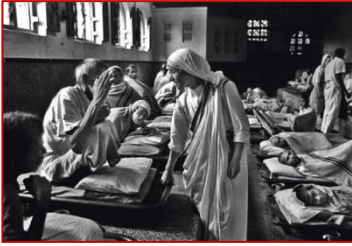
La nostra raó de ser consisteix a portar Crist a les llars i a portar els homes a Crist. Som enviades per portar l'amor de Déu, com a prova de l'amor de Déu: Déu estima el món i estima els Pobres.

Nosaltres demostrem el nostre amor a Déu convertint en actes concrets l'amor que li professem, a través del servei als Pobres més pobres. És com una mena d'intercanvi: Déu se serveix de nosaltres per demostrar el seu amor.

4.- Crist en els Pobres

Ja es tracti de leprosos o moribunds, de paralítics, de no estimats i de desheretats: **qualsevulla que siguin, per a nosaltres són Crist, sota les adolorides aparences dels Pobres més pobres.**

Recordo que una de les nostres germanes va ingressar a la congregació després de sortir de la universitat. Procedia d'una família molt acomodada. Al dia següent va anar, amb altres companyes, a treballar a la Llar del Moribund abandonat. Abans de sortir els hi vaig dir: **«Heu vist amb quant d'amor i delicadesa tractava el sacerdot, durant la Missa, el cos de Crist. Assegureu-vos de fer el mateix amb els moribunds, ja que en cada un d'ells s'hi troba Jesús sota l'aparença de dolor.»**

Ja de tornada, la jove va córrer cap a mi amb un somriure molt bonic i em va dir: «Mare, durant tres hores he estat tocant el cos de Crist.» Jo li vaig preguntar: «Què ha passat?» Em va contestar: «Poc després d'arribar, **van portar un home recollit del carrer, tot cobert de cucs. No va ser fàcil, però vaig adonar-me que en ell estava tocant el cos de Crist.»**

Cada vegada que miro la creu recordo **el petit pit-roig**. Veia Jesús a la Creu i veia les espines. Va començar a volar al seu voltant, fins que **va arrencar-li una espina. En fer-ho es va punxar**. Cada un de nosaltres hauríem de ser com aquell ocellot. **No hem d'oblidar la Creu. És un lloc de gràcia.**

5.- Una gota en un oceà

El més bonic de les noies que ingressen a la nostra congregació és la seva determinació a donar-se del tot a Crist, vivint una vida de pobresa real i autèntica. Si volem conèixer els Pobres, **hem de conèixer la pobresa a través de l'experiència viscuda. La pobresa és la nostra llibertat i la nostra força.**

No tenim cap raó per estar inquietes, desanimades o sentir-nos infelices, ja que ho fem tot per Jesús. Ell és qui diu: *Vaig tenir fam i em donàreu de menjar...* (Mt 25,15). El món d'avui està donant l'esquena als Pobres, i això equival a donar l'esquena a Crist. **La nostra tasca només és una gota d'aigua en l'immens oceà del sofriment humà. Però, si no ho féssim, a l'oceà li faltaria alguna cosa, encara que només fos una gota.**

*God bless you
M. Teresa*

